

uznati, že souhlasný přednes stran o tom, že žalobkyně byla v době uzavření smlouvy nezletilou a nebyla nikým při smlouvě zastoupena, sám o sobě postačil, aby rozhodující soud při zkoumání žalobního nároku po právní stránce zabývatí se musil také platností smlouvy s hlediska Šu 865 obč. zák., přece nelze uznati, když po dobu nezletilosti platnost smlouvy zůstala nerozhodnuta a když žalobkyně, zletilosti nabývší, dodatečně smlouvu tu z vlastní vůle schválila, že šlo o smlouvu neplatnou a pro žalovaného nezávaznou. Bylť žalovaný dle poslední věty Šu 865 obč. zák., když si přiměřeně lhůty ku prohlášení nevyžádal, smlouvou tou, třeba nedostatečnou, vázán až do doby, kdy se žalobkyně, právní způsobilosti nabývší, o smlouvě té sama rozhodne. Jinak by bylo, kdyby smlouvě té schválení soudní bylo odepřeno, čímž by arci ze světa byla zprovozena a už by nikdy dodatečným schválením zletilosti nabývší žalobkyně nemohla obživnouti, čehož však dle zjištění nižších stolic nebylo. Že šlo o dvě smlouvy, jak se nyní žalovaný uplatňovati pokouší, nelze uznati a také v nižších stolicích nebylo tvrzeno, jde tedy o novotu, dle Šu 504 odstavec druhý c. ř. s. nepřipustnou. Bylo také nižšími soudy jenom zjištěno, že žalobkyně zaplatila v e d l e t o h o, co bylo smlouvou ze dne 7. ledna 1921 sjednáno, 6000 Kč. Neprávem označuje žalovaný nesprávným právní názor odvolacího soudu, že smlouva, o kterou jde, není smlouvou darovací, a vyvozuje z toho, máje uplatniti dovolací důvod čís. 2 Šu 503 c. ř. s., že řízení do té míry zůstalo vadným, poněvadž prý nebyla vyzkoumána pravá vůle smluvní. Leč úplatnost smlouvy plyne už z jejího obsahu, i kdyby dbáno nebylo zjištění, že žalobkyně vedle smlouvy zaplatila hotově 6000 Kč, poněvadž dle odstavce prvního smlouvy té odstup udál se na srážku povinného dílu. Ale z toho také plyne, že další zkoumání smluvní vůle je zbytečným, a že není neúplností řízení, že odvolací soud nepřistoupil k důkazu výsledkem stran, čemuž ostatně, jelikož je to dle Šu 371 II. c. ř. s. důkaz podpůrný, nemůže býti v dovolacím řízení odporováno.

Čís. 2201.

Společnost s ručením obmezeným (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).

K zařizovacím výlohám patří i státní poplatky, související se založením společnosti.

Státní správě jest vyhrazeno, by stanovila podmínky, za nichž možno připustiti cizozemské společnosti akciové a komanditní na akcie za členy nebo zakladatele tuzemské společnosti s r. o.

I jednatelé tuzemských společností s r. o. musí míti bydliště v tuzemsku.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1923, R I 1359 22.)

Rejstříkový soud vrátil opověď společnosti s r. o. k doplnění mimo jiné v těchto směrech: Nejvyšší částka zakládacích výloh stanovena býti musí beze všeho obmezení a beze vší výhrady (§ 7 (2)

zákona) a nutno proto ustanovení Šu 16, odstavec druhý společenské smlouvy uvést v soulas se zákonem. Dále dlužno vykázati, že společnost »I. Bank-A. G.« ve Vídni připuštěna byla ku provozování obchodů v tuzemsku ve smyslu cís. nař. ze dne 29. listopadu 1865, čís. 127 ř. zák. jako společnice žadatelky (sdělení min. vnitra ze dne 4. března 1919, čís. 6618 uveř. ve věstníku min. spravedlnosti z roku 1919 str. 38). Zápis jednatele dra Jindřicha B-a, řiditele ve Vídni jest nepřipustným, neboť dle §§ 122 a 123 zákona o společnostech s r. o. podléhají prohlášení v §§ 9, čís. 2, 10, 26, 53 a 56 zákona uvedená, která podepsána býti musí všemi jednately, trestní pohrůžce, z čehož s logickou důsledností plyne, že všichni jednately musí míti bydliště v tuzemsku, poněvadž by jinak byla tato trestní pohrůžka ilusorní, to stanoví § 108 čís. 2 zákona výslovně o členech tuzemského zastupitelstva cizozemské společnosti s r. o. a jest patrno, že stejné ustanovení o jednatelych tuzemské společnosti nebylo výslovně do zákona pojato jen proto, že bylo pokládáno za zbytečno, tento, z uvedených úvah samozřejmý požadavek ještě zvláště uváděti. R e k u r s n í s o u d usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Mimořádné dovolací stížnosti nelze vyhověti, ježto tu není podmínka Šu 16 patentu ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák. Ku stížnosti jest uvést toto: Dle Šu 7 (2) zákona o společnostech s r. o. ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. jest ve společenské smlouvě přesně určiti nejvyšší částku, do které mohou zařizovací výlohy býti požadovány. K výlohám zařizovacím (zakládacím) patří nepochybně i státní poplatky, se založením společnosti související. Právnímu názoru obou nižších soudů, že ustanovení Šu 16, odstavec druhý společenské smlouvy, pokud se v něm praví, že zakládací výlohy k r o m ě s t á t n í h o p o p l a t k u nebudou přesahovati 10.000 Kč, nevyhovuje požadavku zákona, jest přisvědčiti, neboť zákon v Šu 7 (2) výslovně stanovil — chtěje omeziti t. zv. zakládací provise — t. j. odměny zakladatelu společnosti za přípravné práce — že pro veškeré zařizovací náklady jest ve společenské smlouvě vymeziti číselně nejvyšší částku. Usnesení soudu prvé stolice, jímž tento uložil společnosti, opovídací zápis do obchodního rejstříku, by ustanovení Šu 16 odstavec druhý společenské smlouvy uvedla v soulas s předpisem Šu 7 (2) zákona o společnostech s r. o., nepřiči se tedy zřejmě zákonu, a soud zachoval se dle ustanovení Šu 11 (1) zákona.

Cís. nař. ze dne 29. listopadu 1865, čís. 127 ř. zák. v čl. I. a II. vyžadovalo p ř í p u š t ě n í k o b c h o d o v á n í jen od cizozemských společností akciových a komanditních na akcie, když chtěly v tuzemsku provozovati obchody pod vlastní firmou, neupravovalo však poměru, kdy cizozemská akciová společnost stala se jen společníci neb členem jiné tuzemské společnosti. Zůstalo tedy státní správě vyhraženo, jaké omezující předpisy pro takový případ uzná za potřebné a v tomto směru ministerstvo vnitra sdělením ze dne 4. března 1919, čís. 6618 z roku 1919 výslovně prohlásilo, že společnosti akciové a komanditní

na akcie, jichž sídlo jest mimo území republiky Československé, p o t ř e b u j í ku provozování obchodů v tuzemsku v ý s l o v n ě h o p ř i p u š t ě n í ve smyslu cís. nařízení ze dne 29. listopadu 1865, čís. 127 ř. zák. i tenkrát, když dotyčná společnost cizozemská účastní se jako člen společnosti s r. o. nebo jako zakladatelka nové takové společnosti v tuzemsku. Řídily-li se nižší soudy touto zásadou, vyslovenou úřadem státní správy, povolané rozhodovati o připuštění cizozemských obchodních společností k obchodování v tuzemsku (čl. II. a IX. cís. nař. ze dne 29. listopadu 1865, čís. 127 ř. zák.), nebyl ani tu porušen zákon jejich usnesením, požadujícím průkaz o připuštění společnosti J. Bank A. G. ve Vídni, ku provozování obchodu v tuzemsku, třebas tato se měla státi jen společníci nově zakládané tuzemské společnosti.

Než také právní názor nižších soudů, že i p ř i t u z e m s k é společnosti s r. o. m u s í mít v š i c h n i jednatelé bydliště v tuzemsku, odpovídá úplně úmyslu a duchu zákona, neboť stanovil-li zákon v Šu 108 (2) zákona o společnostech s r. o. tento požadavek výslovně pro členy tuzemské reprezentace společnosti cizozemské, dlužno mít za to, že tuto zásadní podmínku požaduje také u jednatelů tuzemských společností s r. o., jakožto zástupců těchto společností, a stačí tu odkázati ku správným důvodům nižších soudů, souhlasajícím s rozhodnutím tohoto nejvyššího soudu ze dne 14. června 1921 R I 708/21, ze dne 12. července 1921, R I 878/21, čís. sb. 1128 a j.

Čís. 2202.

Nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 404 sb. z. a n. o přejímacích cenách obilí, luštěnin a plodin olejnatých.

Rozhodčí soudy dle Šu 8 (3) byly zřízeny pouze pro spory o výši srážek podle odstavců prvního a druhého téhož Šu.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1923, R I 49/23.)

Žalující strana, mlynářská firma, tvrdila v žalobě, že ujednala koncem července 1920 s tehdejším Zemským obilním ústavem v Praze (žalovaným) ústní smlouvu, dle které Zemský obilní ústav přijal žalující firmu do trvalého svazku smluvního na celou kampaň roku 1920—1921, to jest od 1. srpna 1920 do 1. srpna 1921 se závazkem, že žalující firmu bude zaměstnávatí nejméně 60% výkonnosti jejího mlýna, která později měla býti zjištěna, a byla také výkonnost ta uznána později na 320 q denně. Úkolem žalující firmy dle jejího tvrzení bylo, přejímání od žalovaného ústavu melivo, jím přidělené nebo přikázané, za ceny stanovené, dle předpisu je semlít a výrobky takto získané na místa žalovaným ústavem určená vydávati, za kteroužto činnost měla žalující firma dostati melné 28 Kč 30 h za 1 q meliva proti kauci 100.000 Kč, která byla žalující stranou také ve směnečném akceptu složena. Žalovaný ústav zaměstnával však žalující firmu v rozsahu daleko menším, než dle úmluvy byl povinen a který zjištěné schopnosti mlýna žalující firmy daleko neodpovídal, a konečně přípisem ze dne 6. listopadu 1920 oznámil, že žalující firmu ze smluvního poměru propouští, aniž uvedl